

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Rudolfové a soudců Mgr. Tomáše Lisa a Mgr. Martiny Flanderové, Ph.D., v právní věci

žalobce: ██████████, narozený ██████████
bytem ██████████,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Hanusem
sídlem Nemanická 440/14, 370 01 České Budějovice

proti
žalované: ██████████, narozená ██████████
bytem ██████████,
zastoupená advokátem JUDr. Filipem Pundou,
sídlem Pražská 100/II, 377 01 Jindřichův Hradec,

o odstranění kanalizační přípojky, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 11.8.2021, č.j. 12 C 195/2014-340

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 6 076 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Hanuse, advokáta se sídlem v Českých Budějovicích.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 27.11.2014, upřesněnou dne 18.6.2020, domáhal uložení povinnosti žalované odstranit do 180 dnů od právní moci rozsudku kanalizační trativod umístěný na pozemku žalobce parc. č. ██████████ a parc. č. ██████████ v obci a k.ú. ██████████, dále odstranění novodurových

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

trubek a jejich zaústění do kanalizace žalobce umístěné na pozemku žalobce parc. č. [REDACTED] v obci a k.ú. [REDACTED]. Žalobu odůvodnil tím, že dne 6.6.1974 podepsali otec žalobce a babička žalobce [REDACTED] (dále jen právní předchůdci žalobce) souhlas s přístavbou domu, který nyní vlastní žalovaná, ve kterém byly stanoveny podmínky k realizaci přístavby sousedního domu č.p. [REDACTED] včetně kanalizační přípojky, které však nebyly splněny. Na pozemcích žalobce byl vytvořen trativod ústící do jímky, ze které je splašková voda a kanalizace odváděna potrubím žalobce. Podle žalobce jsou přípojky včetně neschváleného trativodu provedeny na černo, kanalizace nestačí odvádět splaškovou vodu, dochází k ucpávání a výtokům kanalizace mimo potrubí, čímž vzniká trativod, jenž způsobuje podmáčení nemovitosti žalobce a obtěžuje ho zápachem.

2. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby, neboť její právní předchůdce postupoval v souladu se souhlasem právních předchůdců žalobce ze dne 6.6.1974. Odkazovala na svoji dobrou víru a právo držby a s ohledem na souhlas právních předchůdců žalobce ze 6.6.1974 se nemůže podle žalované jednat o stavbu neoprávněnou, přičemž vlastníci pozemku ani nikdo jiný proti předmětné přípojce téměř 40 let nic nenamítali. Podle žalované začal žalobce požadovat odstranění přípojky až v roce 2012 a jednalo se podle jejího názoru o odplatu za to, že nesouhlasila s výstavbou jeho zámečnické dílny.
3. Okresní soud v Jindřichově Hradci (dále jen soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 11.8.2021, č.j. 12 C 195/2014-340 (dále jen napadený rozsudek) žalobě vyhověl a uložil žalovanému odstranit kanalizační trativod umístěný na pozemku žalobce parc. KN č. [REDACTED] a parc. KN č. [REDACTED] v obci a k.ú. [REDACTED] (výrok I.), výrokem II. pak nařídil žalované odstranit novodurové trubky a jejich zaústění do kanalizace žalobce umístěné na pozemku žalobce parc. KN č. [REDACTED] v obci a k.ú. [REDACTED]. Ve výroku III. uložil žalované zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně 68 428 Kč a výrokem IV. zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení 9 201 Kč prostřednictvím Okresního soudu v Jindřichově Hradci (na jeho účet).
4. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl ke skutkovému závěru, že žalovaná neprokázala, že by jí, popřípadě jejím právním předchůdcům, svědčil občanskoprávní titul k výstavbě předmětné kanalizační přípojky. K tomuto skutkovému závěru došel na základě nesporné skutečnosti mezi účastníky, že kanalizace, do které ústí kanalizace žalované, je ve vlastnictví žalobce. Z provedených důkazů pak zjistil, že podle výpisu z katastru nemovitostí Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Jindřichův Hradec je žalobce vlastníkem parc. č. [REDACTED], č. [REDACTED] a č. [REDACTED] (LV č. [REDACTED]) a žalovaná je vlastníkem parc. č. [REDACTED], jehož součástí je č.p. [REDACTED] (LV č. [REDACTED]). Sporná skutečnost, zdali právní předchůdci žalované měli občanskoprávní titul k vybudování a napojení vlastní kanalizace do kanalizace žalobce, nacházející se v předmětných pozemcích, byla prokazována „Souhlasem s přístavbou domu ze dne 6.6.1974“, kterým právní předchůdci žalobce projevili souhlas s přístavbou rodinného domu č.p. [REDACTED] s určitými podmínkami, které se týkaly právě vybudování kanalizace. Dalším listinným důkazem týkajícím se vybudování kanalizace žalobce byl dopis právního předchůdce žalobce [REDACTED] z 23.10.1986 v souvislosti se stavbou plotu u čp. [REDACTED] adresovaný MNV popisující vybudování kanalizace ve 40. letech minulého století, rozhodnutí o povolení přístavby Komise pro výstavbu, životní prostředí a pro věci zemědělství, lesnictví a vodního hospodářství v [REDACTED] ze 17.6.1974, kterým byla přístavba ložnice domu čp. [REDACTED] právnímu předchůdci žalované povolena s podmínkami obsaženými v souhlasu s přístavbou z 6.6.1974. K tomu, jak kanalizace vypadá v současné době, kde se nachází a v jakém je stavu, vedl soud prvního stupně dokazování formou místního šetření dne 9.7.2020, znaleckými posudky znalce Vladislava Bednáře z 16.6.1990 č. 125/12/1990, znaleckým posudkem znalce příbraného do řízení soudem v této věci Ing. Pavla Kratochvíla, č. 4025-038-17 ze dne 31.5.2017. Z těchto důkazů pak zjistil, že v roce 1974 právní předchůdci žalované vybudovali kanalizační trativod umístěný na pozemcích ve vlastnictví žalobce parc. č. [REDACTED] a č. [REDACTED] a v 90. letech byly z nemovitosti žalované vyvedeny minimálně dvě novodurové trubky, které byly zaústěny do kanalizace žalobce umístěné

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

na jeho pozemku parc. č. [REDAKCE]. Přístavba včetně kanalizační přípojky odpovídala tehdejší veřejnoprávní předpisům, jednalo se o stavbu povolenou citovaným rozhodnutím. Dalším skutkovým zjištěním učiněným ze znaleckého posudku a z místního šetření byl závěr, že současné řešení odkanalizování je nevhodné, nevyhovuje žádným platným technickým ani hygienickým normám, zamořuje okolí do půdy i do vzduchu, jedná se o odkanalizování nestandardní, nesprávné a napojení novodurových trubek do kanalizační trouby v majetku žalobce bylo provedeno jiným způsobem než v podmíněném souhlasu z 6.6.1974. Z výpovědí slyšených svědků [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a z čestného prohlášení [REDAKCE] [REDAKCE] z 3.5.2021, dále pak ze šetření městské hygienické stanice na základě stížnosti žalované z 2.6.2003 pak bylo zjištěno, že odkanalizování domu žalované popsáním způsobem bylo tolerováno účastníky i jejich právními předchůdci až do roku 2012, což mělo časovou souvislost se vzniklým sporem mezi účastníky o provoz zámečnické dílny žalobce, proti němuž žalovaná brojila (podnět žalované Krajské hygienické stanici Jihočeského kraje pro omezení výroby v nemovitosti žalobce ze dne 21.6.2012, dopisy žalobce obsahující výzvu k odstranění či řešení kanalizační přípojky z 23.6.2012, 27.7.2012 a další související listinné důkazy).

5. Při právním posouzení zjištěného skutkového stavu vycházel prvostupňový soud z ust. § 3 odst. 2 zák. č. 274/2001 Sb., o vodách a kanalizacích, jež definuje kanalizační přípojku jako samostatnou stavbu tvořenou úsekem potrubí od vyústění vnitřní kanalizace stavby nebo odvodnění pozemku k zaústění do stokové sítě. Kanalizační trativod a novodurové trubky lze podle soudu prvního stupně podřadit pod pojem kanalizační přípojky a je možné považovat je za samostatnou stavbu. Jelikož se jednalo o neoprávněnou stavbu vzniklou před 1.1.2014 (kanalizační trativod byl vybudován v roce 1974 a novodurové trubky byly připojeny v 90. letech), posuzoval soud nárok žalobce podle ust. § 135c zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen obč. zák.) a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu z 25.6.2014 sp. zn. 22 Cdo 1828/2012, podle kterého o vypořádání neoprávněných staveb zřízených před nabytím účinnosti občanského zákoníku (z.č. 89/2012 Sb., účinným k 1.1.2014) se provádí podle dosavadních předpisů. Soud prvního stupně s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu zdůraznil, že je u staveb na cizím pozemku v první řadě nutné rozlišovat a posuzovat to, zda stavebník má k cizímu pozemku soukromoprávní titul, zda se jedná tedy o stavbu oprávněnou či nikoliv, z veřejnoprávního aspektu o posouzení, zda stavebník prováděl stavební činnost v souladu s veřejnoprávními předpisy a zda jde o stavbu povoleno či nepovolenou. Zdůraznil, že pro klasifikaci stavby jako neoprávněné není rozhodující, zda stavebník měl stavební povolení (veřejnoprávní aspekt), ale právě to, zda mu svědčil právní titul umožňující na cizím pozemku stavět. Za nerozhodné proto považoval zjištění, zda žalovaná (její právní předchůdci) měli oprávnění stavbu provést z pohledu veřejného práva, tedy že byla stavba povolená a zkolaudovaná a zaměřil se proto na prokazování skutečností, zda žalované, popřípadě jejím právním předchůdcům, svědčil občanskoprávní titul k výstavbě předmětné kanalizační přípojky, o čemž i žalovanou poučil při jednání výzvou z 28.4.2021. Učiněná skutková zjištění a označení důkazů žalovanou pro prokázání občanskoprávního titulu k výstavbě (podmíněný souhlas z 6.6.1974) vyhodnotil jako nedostatečné, neboť se jedná o souhlas s přístavbou, nikoliv s výstavbou kanalizační přípojky a navíc bylo zjištěno, že připojení kanalizace bylo provedeno v rozporu s podmínkami vyjádřenými v podmíněném souhlasu z 6.6.1974, kdy mělo být zřízeno jedno připojovací místo, nikoliv trativod a další novodurové trubky. Soud prvního stupně pak upozornil na to, že i pokud by bylo možné posoudit podmíněný souhlas z 6.6.1974 jako souhlas s provedením stavby přípojky, že žádného provedeného důkazu nebylo zjištěno, že by se jednalo o právo udělené na dobu časově neomezenou a s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu pak upozornil na to, že takový souhlas může být odvolán a k jeho odvolání došlo nejpozději podáním žaloby dne 27.11.2014. Závěrem soud prvního stupně zdůraznil, že si žalovaná byla dlouhodobě vědoma nesouhlasu žalobce s umístěním stavby přípojky na jeho pozemku, zároveň se jedná o stavbu jednoznačně nevyhovující současným technickým a hygienickým normám, dochází ke kontaminaci půdy i ovzduší a není pak možné ve smyslu § 135c odst. 1, 2, 3 obč. zák.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

vyřešit situaci přikázáním stavby do vlastnictví vlastníka pozemku či zřízením věcného břemene za náhradu a jako jediné možné řešení pak zvolil nařízení odstranění stavby ve smyslu § 135c odst. 1, 2, 3 obč. zák. a žalobě v plném rozsahu vyhověl. Prodloužil lhůtu k odstranění neoprávněné stavby na 180 dní.

6. Proti rozsudku se žalovaná odvolala, a to do všech jeho výroků z důvodů uvedených v § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř. Vyjádřila nesouhlas se závěrem nalézacího soudu o tom, že neprokázala existenci občanskoprávního titulu k výstavbě kanalizační přípojky, který podle jejího názoru jednoznačně doložila písemným souhlasem právních předchůdců žalobce z 6.6.1974, jenž byl adresován Komisi pro výstavbu životního prostředí a pro věci zemědělství, lesnictví a vodního hospodářství v [REDAKCE] a který byl podmínkou vydání rozhodnutí o přípustnosti přístavby nemovitosti žalované, jejíž součástí bylo i zhotovení přípojky. Nesouhlasila se závěrem soudu prvního stupně, že tento souhlas nebyl udělen na časově neomezenou dobu a zdůrazňovala, že právní předchůdci žalobce téměř 40 let nic nenamítali proti provozu kanalizace a došlo k tomu ze strany žalobce až poté, co se zhoršily jejich sousedské vztahy, kdy jde v podstatě o odplatu proti jejímu nesouhlasu s přestavbou objektu žalobce na provoz zámečnické dílny. Pro případ pochybností, zda se jedná o stavbu oprávněnou či neoprávněnou, navrhla zamítnutí žaloby s odkazem na dobré mravy v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2023/2013 ze dne 22.2.2015, namítala dále, že nařízení odstranění kanalizace neodůvodňuje ani její morální zastaralost, neboť žalobci nepřináší v tuto dobu žádný podstatný prospěch, pokud by byla kanalizace odpojena, naopak by v dohledné době měl být realizován nový kanalizační řád a bylo by nevhodné zřizovat provizorní přípojku. Chování právních předchůdců žalobce a jejich souhlas odpovídá obvyklému uspořádání vztahů mezi vlastníky nemovitostí, což umožňuje jejich efektivnější sociálně ekonomické využívání a mělo by být chráněno (náleznost Ústavního soudu I. ÚS 469/2007 ze dne 10.1.2018). Ústavní soud podle žalované odkazuje na § 37 ods. 2 zák. č. 138/1973 Sb., o vodách, jenž preferoval dohodu při získávání práva mimo jiné pro zřízení kanalizačních přípojek před vyvlastněním, a to proto, že až do 31.3.1983 nebylo možné zřídit smluvně věcné břemeno (§ 495 odst. 1 obč. zák.). Souhlas ke stavbě kanalizační přípojky byl v té době proto zcela běžný a dostatečný titul k umístění přípojky, ze všech uvedených důvodů navrhla napadené rozhodnutí soudu prvního stupně změnit tak, že bude žaloba zamítnuta.
7. Žalobce ve svém vyjádření k odvolání žalované navrhl potvrzení napadeného rozsudku, který zhodnotil jako správný, vycházející z pečlivě vedeného rozsáhlého dokazování a především z podrobně zpracovaného odůvodnění rozsudku. Vyjádřil zásadní nesouhlas s tím, že by podmíněný souhlas právních předchůdců žalobce z 6.6.1974 byl způsobilým titulem pro zřízení stavby přípojky, neboť šlo jen o prostý souhlas pro účely správního řízení a žalovaná navíc v celém dlouhém řízení neprokazovala, že ke splnění všech podmínek podle tohoto souhlasu skutečně došlo. Nesouhlasil ani s tvrzením, že žalobce nebrojil proti zřízení a existenci kanalizace a pouze nebyly svědkyní [REDAKCE] prezentovány historicky problémové vztahy mezi oběma rodinami před rokem 2012. Odkaz na judikaturu žalovanou považuje za irelevantní, čímž se snaží žalovaná odvést pozornost od faktu, že kanalizační přípojka je zcela nevyhovující, nevyužitelná a za zcela absurdní považuje tvrzení, že není kanalizací žalované nijak omezován. Tvrzení o blízkém vybudování nového kanalizačního řádu nebylo ničím doloženo a jedná se pouze o obstrukční tvrzení včetně údajné nevhodnosti nové kanalizační přípojky pro žalovanou.
8. Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 o.s.ř.), po zjištění, že přípustné odvolání bylo podáno v zákonem stanovené lhůtě podle § 204 odst. 1 o.s.ř. a osobou k tomu oprávněnou, přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu podle § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
9. Podle § 135c odst. 1 obč. zák. zřídil-li někdo stavbu na cizím pozemku, ač na to nemá právo, může soud na návrh vlastníka pozemku rozhodnout, že stavbu je třeba odstranit na náklady toho, kdo stavbu zřídil (dále jen „vlastník stavby“). Podle odstavce 2 cit. ust. pokud by odstranění stavby nebylo účelné, přikáže jí soud za náhradu do vlastnictví vlastníků pozemku, pokud s tím vlastník

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

pozemku souhlasí. Podle odstavce 3 cit. ust. soud může uspořádat poměry mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby i jinak, zejména též zřídit za náhradu věcné břemeno, které je nezbytné k výkonu vlastnického práva ke stavbě.

10. Ze skutkových závěrů soudu prvního stupně vycházel i odvolací soud. Žalovaná neprokázala existenci soukromoprávního titulu k cizímu pozemku, který by ji opravňoval, resp. její právní předchůdce, ke stavbě kanalizační přípojky na pozemcích žalobce a k jejímu připojení do jeho kanalizace. Za listinný důkaz, který by prokazoval tvrzení o existenci časově neomezeného a jednostranně nevypověditelného práva mít na cizím pozemku stavbu, považovala žalovaná souhlas právních předchůdců žalobce s přístavbou domu právního předchůdce žalované z 6.6.1974 s uvedenými podmínkami. Tento podmíněný souhlas byl adresován Místnímu národnímu výboru, Komisi pro výstavbu v [REDAKCE], byl opatřen podacím razítkem MNV a byl zaevidován pod č. j. 613/74. Tato listina proto o uzavření soukromoprávní dohody mezi právním předchůdcem žalované [REDAKCE] a právními předchůdci žalobce [REDAKCE] a [REDAKCE] nesvědčí. Nemá jiný charakter než vyjádření podmínek, za kterých souhlasí s přístavbou domu vůči orgánu veřejné moci. Nemůže ani nepřímou potvrzovat existenci dohody o zbudování přípojky mezi uvedenými fyzickými osobami, neboť jak bylo zjištěno při místním šetření, ze znaleckého posudku a z výpovědi svědka [REDAKCE], tyto podmínky obsažené v souhlasu v rámci stavebního řízení nebyly splněny a vybudovaná kanalizace dílem v roce 1974 a dílem v roce 1992 neodpovídá podmínkám právních předchůdců žalobce. Jiné důkazy o existenci občanskoprávního titulu pro stavbu na cizím pozemku žalovaná soudu nepředložila. Slyšení svědci pouze potvrdili dlouhodobě pokojný stav do roku 2012. Dlouhodobě pokojný stav nestačí k ochraně stavby na cizím pozemku a není přílehlavý ani odkaz žalované na rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 469/07. Je pravdou, že § 37 odst. 2 z.č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon) preferuje před vyvlastněním uzavření prosté dohody mimo jiné o stavbě kanalizační přípojky. Existenci takové dohody, jak bylo řečeno shora, však žalovaná neprokázala. Nemůže se proto dovolávat ochrany své neoprávněné stavby s odkazem na rozumné uspořádání vztahů mezi vlastníky. První výzva ze strany žalobce, aby žalovaná nově vyřešila odkanalizování svého objektu, je již z roku 2012 a přesto nepokročila dál, než k zajištění dokumentace pro uzemní souhlas s výstavbou přípojky k domu č. p. [REDAKCE] z listopadu 2019. Pokud žalovaná její realizaci odkládá z jakéhokoliv důvodu, děje se tak na úkor žalobce. Je vhodné připomenout, že rozhodnutím o odstranění stavby kanalizační přípojky není žalované ukládáno zřídit přípojku novou a je pouze na rozhodnutí žalované, zda tak učiní a kdy tak učiní. Žalovaná je pouze povinna odstranit stávající neoprávněnou stavbu, a to v dostatečné lhůtě 180 dnů. Jelikož soud prvního stupně správně odkázal na judikaturu, která přesně definuje, jakou stavbu je možné považovat za neoprávněnou z pohledu neexistence občanskoprávního titulu práva stavby na cizím pozemku (např. Nejvyšší soud rozhodnutí z 27.4.2004 sp. zn. 22 Cdo 2612/2003, z 23.5.2012 sp. zn. 22 Cdo 234/2011, z 23.6.2020 sp. zn. 22 Cdo 112/2020 a další), správně postupoval i při právním posouzení věci u stavby vzniklé před 1.1.2004 podle § 135c obč. zák. (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.6.2014, sp. zn. 22 Cdo 1828/2012) a vyhodnotil stavbu přípojky zbudované právním předchůdcem žalované v roce 1974 a 1992 jako stavbu neoprávněnou včetně toho, že by nebylo účelné přikázat stavbu do vlastnictví vlastníka pozemku s ohledem na její morální i fyzickou zastaralost (§ 135c odst. 2), což neumožnilo uspořádání poměrů mezi vlastníky stavby ani zřízením věcného břemene za náhradu (§ 135c odst. 3 obč. zák.), potvrdil odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (výrok I.) o odstranění stavby podle § 135c odst. 1 obč. zák. jako věcně správné podle § 219 o.s.ř. Odvolání neobsahuje žádnou námitku proti výši náhrady nákladů řízení 68 428 Kč před soudem prvního stupně, které je žalovaná povinna zaplatit žalobci (výrok III.) a lze zde odkázat na odůvodnění soudu prvního stupně, odstavec 56. Obdobně náklady řízení státu ve výši 9 201 Kč, které je povinna žalovaná uhradit podle výroku IV., žalovaná ve svém odvolání nijak nenapadla a odvolací soud zde rovněž odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně v odstavci 57. I ve vztahu k těmto výrokům pak bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno jako věcně správné podle § 219 o.s.ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

11. Úspěšnému žalobci byla přiznána podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. náhradu nákladů odvolacího řízení. Podle § 9 odst. 3 písm. c) v návaznosti na § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/96 Sb. o odměnách advokátů (dále jen advokátní tarif) činí sazba za 1 úkon právní pomoci 2 500 Kč, při 2 úkonech celkem 5 000 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu přísluší advokátu náhrada hotových výdajů v podobě 2 režijních paušálů po 300 Kč, tj. 600 Kč. 21 % DPH představuje 1 176 Kč a celkem vznikly žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 6 076 Kč. Tuto částku pak bylo uloženo žalované zaplatit žalobci do 3 dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) k rukám jejího zástupce advokáta Mgr. Jaroslava Hanuse, se sídlem v Českých Budějovicích (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je za splnění podmínek § 237 o.s.ř. přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, které je možné podat u Okresního soudu v Jindřichově Hradci ve lhůtě 2 měsíců ode dne doručení.

Tento rozsudek je možné vykonat, nebude-li povinnost v něm uložená splněna.

České Budějovice 9. února 2022

JUDr. Marie Rudolfová v.r.
předsedkyně senátu